

[Arbejdsministeren.]

mest hensigtsmæssig i det pågældende tilfælde. Det er imidlertid åbenbart, at den frihed, tinget nu har til at vælge den metode, der vil være bedst egnet til at løse en konkret foreliggende konflikt med hensyn tagen til alle foreliggende forhold, i realiteten vil blive stærkt begrænset, såfremt det foreliggende forslag gennemføres. Jeg har opfattet det således, at det netop har været forslagsstillernes mening, at folketingets frihed i henseende til valg af metode bør undergives en begrænsning. På anden måde kan jeg ikke forstå ordførerens udtalelse om, at der ved oprettelse af nævnet vil være skabt basis for en sagligt mere tilfredsstillende arbejdsform, hvis indgreb bliver besluttet.

Jeg har allerede gjort opmærksom på, at en gennemførelse af forslaget vil have virkning i retning af at forringe udsigterne til, at mæglingforslag vil kunne fremsættes. Der vil til trods herfor også fremtidig kunne opstå en situation, hvor en løsning af en konflikt gennem et mæglingforslags oplyselse til lov vil frembyde sig som en mulighed. Folketingets adgang til i givet fald at benytte sig af denne mulighed bør imidlertid efter forslagsstillernes mening afskæres eller i hvert fald i høj grad vanskeliggøres — sådan opfatter jeg i hvert fald forslaget. Det er imidlertid efter regeringens opfattelse af den største værdi, at folketinget står frit også med hensyn til valg af metode i de helt specielle og forskelligartede situationer, hvor det skønnes nødvendigt at gribe ind i arbejdskonflikter. Afgørelsen af, hvilken fremgangsmåde der skal følges, må træffes efter en konkret vurdering af de enkelte tilfælde karakter, og det må indgå i overvejelserne, om der foreligger et af forligsinstitutionen stillet mæglingforslag.

Jeg vil også gerne fremhæve, at arbejdsmarkedets parter klart har vendt sig mod det foreliggende forslag. Landsorganisationen De samvirkende Fagforbund, Fællesrådet for danske Tjenestemand- og Funktionærorganisationer, Fællesrepræsentationen for danske Arbejdsleder- og tekniske Funktionærforeninger og Akademikernes Samarbejdsudvalg — organisationer, der tilsammen repræsenterer over 1 million lønmodtagere — har i en fælles henvendelse til regeringen og de i folketinget repræsen-

terede politiske partier taget afstand fra forslaget, og en tilsvarende afstandtagen er kommet til udtryk i en udtalelse fra Dansk Arbejdsgiverforening. Forholdet er altså det, at der på arbejdsmarkedet er massiv modstand mod forslaget, og regeringen må advare mod, at der gennemføres en lovgivning, som et enigt arbejdsmarked har modsat sig. Det vil efter min overbevisning være en alvorlig misforståelse at tro, at der under disse forhold vil kunne skabes den ro omkring arbejdsvilkårene, navnlig på de såkaldt livsvigtige områder, som jo ligger forslagsstillerne så stærkt på sinde.

Jeg har lagt mærke til, at ordføreren for forslagsstillerne i en tale har reageret skarpt over for de protester mod forslaget, som har lydt fra organisationerne. De synspunkter, ordføreren ved den lejlighed anlagde, gik bl. a. ud på, at organisationernes modstand mod forslaget måtte opfattes som udtryk for, at man fra organisationernes side ønsker at føre sine krav frem uden hensyn til helhedens interesser. Heroverfor vil jeg gerne gøre den bemærkning, at arbejdsmarkedets hovedorganisationer gennem de forhandlingsregler, disse organisationer vedtog i 1964, har vist deres vilje til at tage samfundsmæssige hensyn i forbindelse med indgåelse af kollektive overenskomster. Disse forhandlingsregler har klart til forudsætning, at parterne selv ved forhandling må løse problemerne og må administrere selvbestemmelsesretten på en samfundsmæssigt forsvarlig måde.

Da forhandlingsreglerne i 1965 skulle stå deres prøve, viste de da også deres bærekraft. På samtlige overenskomstområder under Dansk Arbejdsgiverforening og Landsorganisationen De samvirkende Fagforbund lykkedes det at opnå enighed mellem parterne om fornyelse af overenskomsterne gennem vedtagelse af forligsmandens mæglingforslag. Der var i 1965 to begrænsede, men på den anden side samfundsmæssigt betydningsfulde områder, hvor det ikke lykkedes parterne at nå til enighed; de vedrørte telefonstandens og de sejldende telegrafisters forhold. Den omstændighed, at det netop kun var på disse meget begrænsede og specielle områder, det viste sig nødvendigt at gribe ind — og i øvrigt med en fremgangsmåde, der ikke falder sammen med den, som det foreliggende forslag indebærer — forekommer